

lende Maade; men de Medlemmer, der nære en saadan Anskuelse, ere desuagtet med de øvrige Medlemmer af Udvalget villige til at imødekomme Civilistens og Indenrigsministerens sammensmeltede Ønske om at bevilge et saadant Beløb, og man vil mulig paa begge Sider kunne naae at gjøre det med god Villie, naar man fra Civilistens Side ved Indenrigsministeren som Mellemmand maatte kunne opnaa enkelte andre Fordele til Erstatning for det større Beløb, som man bevilger paa denne Post. Det er bekendt, at Civilisten har Lokaler, som den ingen Indtægt og egentlig talt heller ingen Brug har for, medens adskillige Statsinstitutioner meget haardt kunde trænge til nogen Udvidelse af det Rum, de benytte, og det er derfor ikke uforsynligt, at det med forventet god Villie i den Retning fra den høitærede Indenrigsministers Side og med hans Kjendskab til disse Forhold vil kunne lykkes at opnaa en Overenskomst mellem den Anskuelse, der, som jeg nævnte, er repræsenteret i Udvalget, og Civilisten, paa dette Grundlag. Dybere skal jeg ikke her komme ind paa dette Spørgsmaal, da som sagt Udvalget har forbeholdt sig Sagens senere Behandling og eventuel Indstilling derom. — Vndringsforslag under Nr. 36 gaar ud paa at optage paany et Beløb som Leie af de Rosenborg Brøndanstalt overladte Dele af Rosenborg Have. Det staar i Loven for indværende Finantsaar og skal betyde, at Indenrigsministeren skal søge at faae en passende Leie af Anstalten, altsaa fra Anstaltens Side faae erkjendt, at den er forpligtet til at give Leie, enten ved Overenskomst eller ved Domstolene. Det, der foreligger os i den Henseende, er, at man har tilskrevet Anstaltens Direktion om Leien, og den har behageligt svaret, hvad der var ganske naturligt, at den ikke ansaa sig forpligtet til at betale nogen Leie, og dermed er Sagen døet hen. Denne Sag har staet paa i nogle Aar, og Udvalget har gjen-tagende udtalt den Anskuelse, at Anstalten er forpligtet i den Henseende ligeoverfor Staten, og at man i ethvert Fald maatte ønske, at dette Spørgsmaal, hvorvidt den er forpligtet eller ei, blev afgjort ved Domstolene. Spørgsmaalet deler sig i to Dele, idet det angaar to Arealer, et større, overladt Anstalten under Gnevælden, og et mindre overladt den i 1851, paa den ansvarlige Ministers egen Konto. Her er ikke Spørgsmaal om, hvorvidt man ved mulig at tiltaa Selskabet, som Udvalget, saavidt jeg erindrer, har hørt Ministeren yttre, yderligere Begunstigelser derved kunde faae det til at gaa ind paa en Leie, som en Slags Erstatning ikke blot for de yderligere Begunstigelser, men ogsaa som en Udjævning af denne Strid. Jeg nævner dette, for at det kan blive nærmere bekendt og for at den høitærede Indenrigsminister kan klare det, naar han faar Ordet. Det er imidlertid ikke Udvalgets Opfattelse. Udvalget holder kun det Spørgsmaal frem, som det tidligere har gjort, og vil have det klart. Jeg tror, at

jeg tør tale paa hele Udvalgets Vegne, uagtet vi ikke specielt have behandlet dette Spørgsmaal, naar jeg siger, at vi selvfølgelig ikke kunne ønske, at Administrationen giver denne Anstalt nogen yderligere Begunstigelse uden Nøgisdagens Billigelse, saalænge dette Tvivlsspørgsmaal staar uafgjort, og jeg tør sige, heller ikke derefter, thi det vil aabenbart være det Nødtigste, at de ansvarlige Ministre ikke gaa hen paa deres egen Konto og paabyrde Staten saadanne Besørligheder, som vedkommende Minister gjorde i 1851. — Vndringsforslag under Nr. 37 gaar ud paa at hævde, at det Selskab, der har dannet sig for den zoologiske Haves Virksomhed, er, efter som dets Statuter oprindelig udviste, et Selskab, der har dannet sig i et velbædiget Niemed, der kun forlanger almindelig Rente af sine Penge, og kun forsaavidt fortjener at støttes af Staten ved at faae Leiegodtgjørelse, hvad det hidtil har faaet. Derfor ønske vi Texten ændret i Henhold til det af Udvalget stillede Vndringsforslag under Nr. 37. Man har opfattet „almindelig Rente“, som det hed i den oprindelige Udtalelse om Selskabets Stiftelse, som 4 pSt., der er den lovbestemte Rentefod. Imidlertid er der for indværende Aar uddelt 5 pSt. til Selskabet. Det maa afhænge Noget af den ærede Ministers Skjøn, om han kan faae det ind under „almindelig Rente“. Det er vel neppe rigtigt, saalænge Lovgivningen fastslaar 4 pSt. som den almindelige Rente, og medens man naabenbart ogsaa tager imod og anbringer Beløb til en Rente, der er under 4 pSt. Men det er ialtsald en Grindring om at blive i det Spor, som man har ment, at Selskabet vilde fortsætte, da det dannedes. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 38 og 39 skal jeg henvise til Betænkningen, navnlig hvad det sidste Forslag angaar, hvor den af den ærede Minister meddelte Skrivelse indeholder de fornødne Oplysninger med Hensyn til Sagen. Hvad iøvrigt angaar Vndringsforslaget under Nr. 38, skal jeg kun sige, at naar der forlanges en midlertidig Docent ansat for at assistere en anden Docent ved Landbohøistolen, begrundet navnlig paa, at den nuværende Docent er svagelig, da har Udvalget ikke kunnet anerkende et saadant Princip for rigtigt, at Lønne en Embedsmand med sin fulde Løn, og naar han bliver svagelig, da at sætte ham en Lønnet Medhjælper ved Siden, medens hans Lønning bliver urørt. Det er en Grundfætning, som Udvalget naturligvis ikke vil give Medhold. Derimod er den Vedkommende for sin Indsigt og Flid iøvrigt saa vel anbefalet, at Udvalget har ment, der deri laa nogen Grund til midlertidig at hjælpe ham ud af den Forlegenhed, hvori han staar ligeoverfor sin Embedsførelse paa et enkelt Omraade, ved at bevilge ham et Beløb, ued hvilket han, suppleret af sin egen Løn eller paa anden Maade, selv kan holde sig en Medhjælper, som paa hans Ansvar og med Myndighedernes Tilladelse kan